

Rằng Điều Gì Đã Hứa Với Các Người Ất Xảy Ra

إنما توعدون لواقع

<Tiếng Việt – Vietnamese – فيتنامية>

Tác giả: Sheikh Abdur Rohim Kholeel

اسم المؤلف: الشيخ عبد الرحيم خليل

Dịch thuật: Abu Hisaan Ibnu Ysa

ترجمة: أبو حسان ابن عيسى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Nhân danh Allah, Đáng Rất Mực Độ Lượng,
Đáng Rất Mực Khoan Dung

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا وَبَصِيرًا، ﴿تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا﴾ ﴿وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنۢ أَرَادَ أَنۢ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا﴾ ﴿الفرقان: 61 - 62﴾، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، وَالصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَى مَنْ بَعَثَهُ رَبُّهُ هَادِيًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا، اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَيْهِ، وَعَلَى آلِهِ الطَّاهِرِينَ، وَعَلَى زُجَّاتِهِ أُمَّهَاتِ الْمُؤْمِنِينَ، وَعَلَى أَصْحَابِهِ الطَّيِّبِينَ، وَعَلَى مَنْ تَبِعَهُمْ بِإِحْسَانٍ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ، أَمَّا بَعْدُ:

Alhamdulillah, xin tạ ơn Allah, Đáng luôn am tường và nhìn thấu đám nô lệ của Ngài (trong mọi hoàn cảnh), **Thật phúc thay Đáng đã tạo dựng bầu trời với các tinh tú, và gắn thêm cho nó mặt trời chiếu sáng (vào ban ngày) và mặt trăng chiếu sáng (vào ban đêm) * Và Ngài là Đáng đã sắp đặt ban đêm và ban ngày nối đuôi nhau luân chuyển để cho ai muốn tưởng nhớ hoặc muốn tạ ơn Ngài.** ﴿Al-Furqaan: 61 - 62 (chương 25). Tôi xin tuyên thệ không có Thượng Đế nào đích thực ngoài Allah, Ngài không có đối tác cũng như không có cộng tác, và tôi xin chứng nhận Muhammad là Nô Lệ và là Sứ Giả của Allah. Cầu xin bình an và phúc lành cho Vị đã được Thượng Đế Người cử phái vừa làm lãnh đạo; vừa là Người báo tin mừng (cho người tin tưởng) và khuyến cáo (những ai chống đối); vừa là Người mời gọi thiên hạ trở về với Allah bằng con đường hào quang dưới sự phù hộ của Ngài. Khẩn cầu Allah ban bình an, ban phúc lành, ban ân huệ cho Người, cho gia quyến thanh bạch của Người, cho các bà vợ của Người là những người mẹ của tín đồ có đức tin, cho nhóm bằng hữu trong sáng của Người và cho những ai noi theo tấm gương cao quý của họ đến ngày tận thế, Ammaa Ba'd:

Hỡi các nô lệ của Allah, trong cuộc sống con người không ngừng toan tính, không ngừng làm giàu, không ngừng xây nhà cao cửa rộng, không ngừng mơ ước, không ngừng lên kế hoạch của hàng chục năm tới, dẫu rằng mỗi người đều biết tất cả chỉ là tạm bợ, tất cả rồi phải bỏ lại mà ra đi một mình với ba mảnh vải che thân. Dẫu biết cái chết là sự thật, là chân lý không thể phủ nhận, không thể thay đổi nhưng con người vẫn cố tình giấu che nó, cố tình quên lãng nó, nhưng càng giấu che con người thấy nó càng nhiều, càng quên lãng con người lại đối diện với nó nhiều hơn, bởi:

﴿إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَاقِعٌ﴾ ﴿المسلات: 7﴾

﴿Rằng điều gì đã hứa với các người ắt xảy ra.﴾ Al-Mursalat: 7 (chương 77).

﴿إِنَّ مَا تُوعَدُونَ لَآتٍ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ﴾ الأنعام: 134

«**Rằng điều gì đã hứa với các người ắt đến, và việc phục sinh các người quả không hề khó.**» Al-An-a'm: 134 (chương 6). Đúng vậy, cái chết sẽ đến, ngôi mộ sẽ xảy ra, ngày tận thế sẽ được mang ra và tất cả mọi thứ đã hứa đang tiến lợi rất gần,

Mọi thứ đã hứa đang rất gần

Nhưng thiên hạ lại xem rất xa

Hạnh phúc không phải là để gom thật nhiều tiền

Mà hạnh phúc thật sự là lòng kính sợ

Và Nabi Muhammad ﷺ nói:

﴿وَاللَّهُ لَتَمُوتُنَّ كَمَا تَتَأْمُونُ، وَلَتُبْعَثُنَّ كَمَا تَسْتَيْقِظُونَ، وَلَتَحَاسِبُنَّ بِمَا تَعْمَلُونَ، وَلَتُجْزَوْنَ بِالْإِحْسَانِ إِحْسَانًا وَبِالسُّوءِ سُوءًا وَإِنَّهَا الْجَنَّةُ أَبَدًا أَوْ النَّارُ أَبَدًا﴾

“Thề bởi Allah minh chứng, rằng các người sẽ chết tựa như giấc ngủ, rằng sẽ được phục sinh tựa như các người tỉnh giấc và rằng sẽ bị phán xét về mọi hành động mà các người đã làm. Ai làm tốt sẽ được hưởng tốt, còn làm xấu sẽ bị trừng phạt; rằng ngày hôm đó chỉ có thiên đàng vĩnh cửu hoặc hỏa ngục vĩnh cửu.” Đúng vậy, cư dân của thiên đàng không hề ngủ và cũng không buồn ngủ,

﴿النَّوْمُ أَخُو الْمَوْتِ، وَلَا يَنَامُ أَهْلُ الْجَنَّةِ﴾

“Giấc ngủ là anh em của chết chóc và cư dân thiên đàng không cần ngủ.”
Hadith do Muslim ghi.

Xin thề với Allah, rằng sau cái chết lời ăn năn không còn giá trị và rằng phía sau ngôi mộ không có chốn cư ngụ nào ngoài thiên đàng và hỏa ngục. Đối với người tỉnh táo, họ luôn cẩn trọng chuẩn bị kỹ cho mình từng thứ một để có được chuyến đi cuối cùng bình an. Lúc sinh thời, ông Abu Al-Darda ﷺ đến một Masjid ở thành phố Damascus thuộc Syria mà réo gọi: “*Hỡi cư dân Damascus, xin hãy lắng nghe đây lời khuyên của người anh em này. Rằng thời đại trước các người, họ đã xây dựng những tòa lâu đài khổng lồ; họ đã mơ ước rất xa vời; họ đã thu gom rất nhiều di sản nhưng rồi những gì họ thu gom giờ chỉ là hoang phế; các tòa lâu đài của họ giờ chỉ là nấm mồ; chẳng phải dân cư A'd đã thống lĩnh vùng đất rộng lớn từ Oman đến tận Hadhro Mawt (thuộc Yemen) hay sao, trong lãnh thổ của họ vô số đàn ông và tài sản, giờ đây có ai mua lại tài sản đó bằng hai Dirham (đồng bạc) không?*”

Trong một lần Rasul Muhammad ﷺ bước lên bục giảng của Masjid mà reo lớn tiếng:

﴿أَنْذَرْتُكُمْ النَّارَ أَنْذَرْتُكُمْ النَّارَ﴾

“Ta khuyến cáo các người về hỏa ngục, Ta khuyến cáo các người về hỏa ngục.” Người truyền lại Hadith bảo: “Nếu như có ai đó dù đứng ở chợ cũng nghe được lời khuyến cáo này.”

Và Rasul Muhammad ﷺ nói:

{اتَّقُوا النَّارَ، اتَّقُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ تَمْرَةٍ، فَإِنْ لَمْ تَحْذَرْ فِكَلِمَةٍ طَيِّبَةٍ}

“Hãy cẩn thận với hỏa ngục, hãy cẩn thận với hỏa ngục, hãy cẩn thận với hỏa ngục dù chỉ bằng nửa trái chà là. Nếu không thể thì nói lời tốt lành.” Người truyền Hadith kể: “Người vừa nói vừa nhìn xung quanh tựa như Người đang nhìn thấy hỏa ngục ngay trước mặt mình.” Hadith do Al-Bukhari và Muslim ghi. Và Rasul Muhammad ﷺ thường xuyên cầu xin câu:

﴿رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾ البقرة: 201

﴿Lạy Thượng Đế của bầy tôi, xin hãy ban cho bầy tôi mọi điều tốt lành ở trần gian này và mọi điều tốt lành ở đời sau. Và xin hãy bảo vệ bầy tôi thoát khỏi hành phạt của hỏa ngục.﴾ Al-Baqarah: 201 (chương 2).

Và khi Allah mặc khải câu Kinh:

﴿وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ﴾ الشعراء: 214

﴿Và hãy khuyến cáo thân tộc gần gũi của Người (Muhammad)﴾ Al-Shu-a'ra: 214 (chương 26), lập tức Người tập trung dòng tộc Quraish lại mà bảo:

{يَا مَعْشَرَ قُرَيْشٍ اشْتَرُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ اللَّهِ، أَنْقِذُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ النَّارِ}

“Hỡi thần dân Quraish, hãy tự chuộc thân mình từ Allah, hãy tự bảo vệ thân mình tránh xa hỏa ngục” và Người tiếp tục gọi từng dòng tộc một, từng cá thể một trong dòng họ và cuối cùng Người gọi:

{يَا فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ، سَلِّينِي بِمَا شِئْتِ، أَنْقِذِي نَفْسَكَ مِنَ النَّارِ، لَا أُغْنِي عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا}

“Hỡi Fatimah con gái của Muhammad Ta, con hãy yêu cầu Cha bất cứ gì con muốn nhưng con hãy tự bảo vệ con tránh xa hỏa ngục, rằng Cha sẽ không thể giúp con điều gì trước Allah cả.”

Và Rasul Muhammad ﷺ bảo:

{وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَوْ رَأَيْتُمْ مَا رَأَيْتُمْ لَضَحَكْتُمْ قَلِيلًا وَلَبَكَيْتُمْ كَثِيرًا}

“Ta xin thề trước Đấng nắm lấy linh hồn Ta trong tay, nếu các người thấy được những gì Ta thấy, chắc các người sẽ cười ít mà khóc nhiều.” Mọi người hỏi: “Vậy Người đã thấy gì, thưa Rasul của Allah ?” Người đáp:

{رَأَيْتُ الْجَنَّةَ وَالنَّارَ}

“Ta đã nhìn thấy thiên đàng và hỏa ngục.” Hadith do Muslim ghi.

Có lần vị thủ lĩnh U'mar رضي الله عنه nói: “*Nếu như có tiếng réo gọi từ trời vang xuống bảo: “Này hỡi con người, tất cả các người đều được vào thiên đàng, ngoại trừ một người.” Ta e rằng người đó chính là ta.*” Nghĩa là đến cả U'mar رضي الله عنه cũng hoang mang, lo sợ bản thân rơi vào hỏa ngục, thì ngoài ông ta, ai dám an tâm rằng mình đã tránh được hỏa ngục ???; và trong một lần đang đi tuần trong đêm, do đi bộ quá lâu nên U'mar رضي الله عنه đã ngồi nghỉ bên cạnh một ngôi nhà và ông nghe văng vẳng lời xướng đọc Qur'an từ bên trong ngôi nhà:

﴿إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴿٨﴾﴾ الطور: 7 - 8

«**Quả thật, hành phạt của Thượng Đế Người (Muhammad dành cho người ngoại đạo) chắc chắn sẽ xảy ra * Mà không một thế lực, quyền lực nào có thể cản ngăn (hay bảo vệ chúng được).**» Al-Toor: 7 - 8 (chương 52). U'mar رضي الله عنه liền lên tiếng: “*Đó chính là chân lý mà Chủ Nhân của Ka'bah đã thề.*” Thế là U'mar رضي الله عنه quay về nhà bị bệnh đến một tháng trời, mọi người liên tiếp đến thăm bệnh ông nhưng không ai biết U'mar رضي الله عنه bị bệnh gì.

Có một A'lim رحمته الله nói: “*Nếu như tôi có thẩm quyền là tôi đã ra lệnh xây một tháp cao giữa chợ và cử một người đứng trên mà réo gọi: “Hãy cẩn trọng với hỏa ngục, hãy cẩn trọng với hỏa ngục.”*”

Và một A'lim رحمته الله khác lúc nào cũng nước mắt rưng rưng, mọi người hỏi: “*Này Sheikh sao lúc nào cũng thấy ông khóc vậy ?*” Sheikh رحمته الله đáp: “*Allah đã hứa hẹn sẽ nhốt đám người tội lỗi trong hỏa ngục. Tôi xin thề có Allah chứng giám, nếu như Ngài hứa hẹn sẽ nhốt đám người tội lỗi trong nhà vệ sinh là đáng để cho nước mắt tôi tuôn trào hú hồ chi bị nhốt trong hỏa ngục.*”

Sheikh Hasan Al-Bosri رحمته الله và thủ lĩnh U'mar bin Abdul A'ziz رحمته الله, họ là những người tốt nhất thuộc thế hệ Tabi-i'n, là những người rất lo sợ về hỏa ngục, thậm chí có người nói: “*Tôi chưa từng thấy ai sợ hỏa ngục như Hasan Al-Bosri رحمته الله và U'mar bin Abdul A'ziz رحمته الله, tựa như hỏa ngục được tạo ra là dành riêng cho hai người họ vậy.*”

Có một sự kiện lạ đã xảy ra giữa Imam Maalik bin Dinaar رحمته الله và chàng thanh niên hư hỏng cùng xóm – trong câu chuyện là bài học quý cho tất cả chúng ta, đặc biệt là đối với thanh thiếu niên – cứ mỗi lần Imam gặp chàng thanh niên hư hỏng là ông bảo: “*Này cậu thanh niên, hãy kính sợ Allah; hãy hành lễ Salah; hãy quay về với Allah...*” nhưng lần nào chàng thanh niên cũng chỉ gật gật đầu cho qua chuyện; hoặc nói Inshaa Allah; hoặc nói dạ từ từ... cho đến một ngày chàng thanh niên cảm thấy khó chịu mà đáp lại: “*Này Aba Yahya⁽¹⁾, ông hãy để mặc tôi hưởng thụ cuộc sống trần gian cái đã.*” Rồi đến một ngày nọ chàng thanh niên chưa kịp thức tỉnh thì bị rơi vào cơn bệnh nặng nằm trên giường. Ở thời khắc cuối cùng của cuộc đời, Imam Maalik رحمته الله đến thăm chàng thanh niên đang nằm hấp hối mà nói: “*Chẳng phải ta đã bảo cậu; ta đã khuyên cậu đừng tiếp tục trụy lạc nữa hay sao !!!*” Chàng

⁽¹⁾ Cách gọi truyền thống của người Arab là họ gọi tên của con người đó kèm theo từ Abu nghĩa là cha hoặc Um nghĩa là mẹ. Thí dụ: Abu Yahya nghĩa là cha của Yahya.

thanh niên im lặng một hồi lâu thì nói: “Này Aba Yahya, rằng Thần Chết đang đứng dưới chân giường tôi, đang cắn những đầu ngón tay mình với vẻ mặt giận dữ, phẫn nộ mà nói với tôi: “Ta xin thề có Allah chứng giám, rằng ta sẽ bẻ xương của ngươi ra từng mảnh một”.”

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ۝ فَتَعَلَىٰ اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا

هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ۝﴾ المؤمنون: 116 - 115

﴿Phải chăng các người nghĩ rằng TA (Allah) chỉ tạo hóa các người để giải trí và rằng các người sẽ không trở lại trình diện TA chẳng ? * Tôi cao thay Allah, Đấng Chúa Tể thật sự của muôn loài (và vạn vật), không có Thượng Đế đích thực nào ngoài Ngài, Ngài là Chủ Nhân của chiếc ngai vương vinh dự.﴾ Al-Muminoon: 115 - 116 (chương 23).

Trong một lần khác, có một phụ nữ đến gặp Imam Maalik bin Dinaar رحمه الله mà nài nỉ: “Tôi mời Imam đến nhà xem cha tôi, bởi có một sự kiện rất lạ đã xảy ra với ông ấy, tin rằng Imam sẽ chưa từng thấy hình ảnh tương tự bao giờ.” Ban đầu Imam không có ý định đi nhưng do cô gái quá nài nỉ nên Imam đi đến nhà cô ta. Vừa bước vào phòng khách, Imam chỉ thấy mỗi người cha cô gái nằm giữa nhà với gương mặt đen xỉ và tinh thần thì bấn loạn, ông đang tự nguyện rửa, mắng chửi bản thân mình. Thấy vậy, Imam Maalik رحمه الله cố tìm lời an ủi, trấn an ông nhưng vô ích, do ông ta không chấp nhận bất cứ lời lẽ nào từ Imam, ngược lại còn tự trách móc mình nhiều hơn. Imam hỏi: “Này người đàn ông, ông bị gì thế, chẳng lẽ ông tự cho mình biết được tương lai ư, rằng ông sẽ bị trừng phạt hay sao ?” Người đàn ông đáp: “Thưa Imam, tôi không hề biết chuyện tương lai, nhưng Imam hãy lắng nghe đây câu chuyện của tôi.” Imam đáp: “Vậy ông kể đi.” Người đàn ông kể tiếp: “Tôi vốn là một người hư hỏng, chỉ biết ăn chơi, truy lạc, không một tội lỗi nào mà tôi lại chưa từng làm. Cho đến một ngày tôi bị bệnh nặng thì tôi bảo các con khiên tôi ra phòng khách và mang Qur'an cho tôi, tôi lật Qur'an ra đọc một lúc rồi cầu xin Allah, hứa hẹn với Ngài, thề thốt với Ngài là tôi sẽ quay lại ngoan đạo, sẽ làm đúng bốn phận với Ngài. Thế là tôi được khỏi bệnh, tiếc thay, không bao lâu thì tôi lại trở lại con đường truy lạc lúc trước. Đến một ngày, cơn bệnh thứ hai lại túm lấy tôi, khi bệnh tình ngày càng nặng hơn thì tôi bảo các con khiên tôi ra phòng khách và đưa Qur'an cho tôi. cầm Qur'an đọc một lúc thì tôi lại van nài, cầu xin, khẩn vái, thề thốt với Allah và hứa từ bỏ mọi việc làm tội lỗi trước kia, từ nay sẽ trở thành người ngoan đạo, thế là tôi được khỏi bệnh lần nữa. Nhưng không bao lâu thì tôi lại trở về con đường tội lỗi của mình. Lần này cơn đau nguy kịch hơn những lần trước, tôi liền bảo các con khiên tôi ra phòng khách và đưa Qur'an cho tôi. Khi cầm Qur'an trên tay, tôi xin thề với Allah chứng giám là lần này tôi không nhìn thấy bất cứ chữ nào trong Qur'an nữa. Tôi liền để Qur'an xuống mà khẩn vái, cầu xin, thề thốt với Allah, bỗng lúc đó tôi nghe được một giọng quát lại tôi từ phía vách nhà: “Này kẻ kia, chính ngươi đã cam kết với Ta rất nhiều lần, Ta chỉ thấy rằng ngươi là kẻ khoác lác, lừa bịp”. Này Aba Yahya đó là hoàn cảnh hiện tại của tôi lúc này.” Người đàn ông vừa dứt lời là Imam Maalik رحمه الله đứng dậy với

vã đi ra ngoài, vừa đi ông vừa bảo: “Ta sợ phải bị liên lụy, ta e rằng giờ đây có lưỡi tầm sét trên trời đang giáng xuống ông.” Vậy mà khi Imam chưa bước đến cửa thì Imam nghe được tiếng gào thét cuối cùng của người đàn ông đó.

Đồng đạo Muslim thân mến, hãy trở về với Allah, xin đừng đả đốn, xin đừng chần chờ thêm nữa bởi cánh cửa sám hối vẫn còn đang rộng mở; việc hành đạo tích đức vẫn còn cơ hội để làm; sức khỏe vẫn còn trên cơ thể và lý trí vẫn còn minh mẫn, xin hãy tận dụng nó, bắt lấy nó trước khi muộn màng,

﴿وَمَا تَذَرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَذَرِي نَفْسٌ بَأْيَ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ﴾

لقمان: 34

﴿Và không một ai biết rõ vật gì y sẽ kiếm được vào ngày mai; và cũng không một ai biết được đâu là mảnh đất mà y sẽ chết. Duy chỉ Allah mới hiểu biết, mới am tường tất cả.﴾ Luqmaan: 34 (chương 31).

Được truyền lại tại Bosroh thuộc I-rắc, lúc quê hương bị kẻ thù xâm lược, có một A’lim nổi tiếng tại Bosroh, tên Abdul Ahad bin Uzaid رحمه الله đứng lên kêu gọi đầu quân, ông bắt đầu thuyết giảng về giá trị của Jihaad, giá trị của người Shahid, ông miêu tả về thiên đàng, miêu tả về sắc đẹp của các nàng trinh nữ Hurun I’n. Khi Imam dứt lời thì có một bà lão đứng dậy nói: “Này Imam, ông có biết Ibrohim con trai tôi không, giới chức quyền tại Bosroh đã muốn gả con gái mình cho nó nhưng tôi đều từ chối. Lúc này, Imam miêu tả về Hurun I’n làm tôi rất đam mê muốn chúng nó làm con dâu của tôi. Imam có thể miêu tả chi tiết hơn về Hurun I’n không?” Imam Abdul Ahad رحمه الله đứng dậy miêu tả chi tiết hơn về trinh nữ Hurun I’n đến nỗi mọi người có mặt đồng hô to Allahu Akbar, Allahu Akbar. Dứt lời cũng bà lão khi này đứng dậy bảo: “Này Imam, Imam có đồng ý gả trinh nữ Hurun I’n cho con trai tôi không?, được vậy tôi sẽ trả tiền cưới là mười ngàn Dinaar (đồng tiền vàng) để con trai tôi được là Shahid, rồi nó sẽ biện hộ cho bảy mươi người trong dòng họ tôi và trong đó có tôi.” Imam Abdul Ahad bin Uzaid رحمه الله nói: “Hi vọng bà sẽ đạt được vinh quang vĩ đại.” Lập tức bà lão gọi giữa đám đông: “Này Ibrahim.” Đứa con bước đến đáp: “Con đây mẹ.” Bà lão hỏi: “Này con trai, con có đồng ý cưới trinh nữ Hurun I’n làm vợ không với tiền cưới là linh hồn của con đó?” Ibrohim đáp: “Con đồng ý, thưa mẹ.” Dứt lời bà lão liền vội đi về nhà mang đến mười ngàn Dinaar đặt trước mặt Imam Abdul Ahad bin Uzaid رحمه الله. Sau đó, bà lão mua một con ngựa chiến, vũ khí để chuẩn bị cho con bà nhập ngũ. Đến ngày gần xuất trận bà lão chuẩn bị sẵn cho con trai vải liệm và chất thơm liệm người chết, khi giao con trai bà lão dặn kỹ: “Con trai, hãy nhớ trước khi xuất trận đánh giặc con phải mặc bộ vải liệm và xịt chất thơm này lên cơ thể mình, giờ con hãy đi đi, mẹ không muốn gặp lại con ngoại trừ ở thiên đàng.” Xong Ibrohim xuất trận.

Một thời gian sau đoàn quân chiến thắng quay về, bà lão liền tìm đến gặp Imam Abdul Ahad رحمه الله do ông là tướng quân cầm quân đánh trận, gặp Imam bà hỏi: “Này Imam, món quà của tôi có được chấp nhận hay bị khước từ?” Imam nói: “Món quà của bà đã được chấp nhận, con của bà đã anh dũng giết được ba

mười tên địch và sau đó hi sinh. Hi vọng nó hưởng được thiên đàng Firdaws.”
 Nghe được lời lẽ đó bà lão không hỏi thêm lời nào mà lặng lẽ quay về nhà.

Qua ngày hôm sau, bà lão tìm đến Imam Abdul Ahad , bà nói: “*Này Imam, tôi muốn báo cho ông một tin mừng.*” Imam bảo: “*Tin mừng gì, bà nói đi.*” Bà lão kể: “*Tối qua tôi nằm mộng thấy được con trai mình đang ở trong thiên đàng tuyệt đẹp, ở dưới vòm che màu xanh lá, nó bảo tôi: “Này mẹ của con, con xin thề với Allah chứng giám, tiền cưới của con đã được chấp nhận và tiệc cưới cũng đã được chuẩn bị sẵn.”*”

Thân hữu Muslim, với hai ước mơ và hai kết quả của hai loại người trong các câu truyện, mỗi người trong chúng ta hãy tự chọn cho mình mơ ước và kết quả.

Cầu xin Allah tha thứ tội lỗi cho tôi, cho tất cả giáo đồ Muslim.

Ngày 04/Rabe' Al-Thani/1437 H
 Nhằm ngày 14/01/2016

